

[Inger Stilling Pedersen]

ner vi, at en ting som deltidsarbejde må komme ind. Så er spørgsmålet, når vi ser på daginstitutionerne, om det fremover skal være halvdagsinstitutioner, man skal satse mere på end heldags. Vi finder, at heldagsinstitutioner er en nødløsning. Man kan ikke undvære dem, det er klart, men det må ikke være dem, man satser på. Det må være, at forældre og børn får mulighed for at være sammen. Derfor kan vi ikke gå med til, at man satser ensidigt på at forøge normeringen for derved at sige til alle: værsgo at komme ud, her er masser af institutionsplads! Vi mener, det er en for ensidig løsning, og vi håber, at vi kan få en bredere drøftelse af hele institutionsproblemet.

Alice Hedegaard (DR):

Jeg skal ganske kort henvise til retsforbundets ordførertale ved det tilsvarende forslagsbehandling den 11. maj 1977. Vi mener stadig, at personalenormeringerne i daginstitutioner er kommunernes afgørelse, hvilket det også er ifølge bistandsloven.

Tyroll (VS):

Det er jo rigtigt, som adskillige har været inde på, at det er en genfremsættelse af et tidligere forslag, men jeg synes nu alligevel, man skal lægge mærke til, at der er sket visse ændringer i bemærkningerne til forslaget.

Ved den tidligere fremsættelse af forslaget fik vi jo at vide af socialministeren, at det efter bistandslovens ikrafttræden var overladt til de enkelte kommuner at administrere bistandsloven og herunder finde ud af, hvad der er det politiske behov for daginstitutionspladser rundt omkring i kommunerne, og at det ikke længere var et anliggende, som socialministeren eller folketinget umiddelbart kunne blande sig i. Det var altså gældende den 11. maj 1977, da vi behandlede dette forslag sidste gang.

Så gik der ikke så lang tid, der gik noget med 3½ måned, og så var vi fremme ved augustforligets tid. Da blev der lagt et forslag frem fra regeringen om øget beskæftigelse inden for ældreomsorgsområdet gennem en udvidelse af adgangen til at yde bistand til hjemmehjælp. Her er der også tale om et område, som er dækket af bistandsloven, et område, som altså også er overladt til kommunerne; det er dem, der afgør, hvilken ind-

sats der skal ydes på området. Det erkendte man også klart fra socialdemokratiets side på det tidspunkt, men her var det, ligesom argumentationen omkring bistandslovens ikrafttræden, kommunernes selvbestemmelse osv. ikke længere var gyldig. I hvert fald var det sådan, at fru Inge Fischer Møller kunne redegøre for, at her ville socialdemokratiet godt dispensere, her ville man godt gå ud over de bestemmelser, der er indeholdt i bistandsloven. Det viser klart, som vi også har set det tidligere, at man bare benytter nogle argumenter i øjeblikkelige situationer for at få det til at se ud, som om man har en rimelig begrundelse for at afvise nogle rimelige forslag.

Vi har tidligere hørt fra socialdemokratiet, at man ikke havde hele sit hjerte med ved de nedskæringer, der blev foretaget, men nu må vi jo se. Der synes ikke længere at være nogen begrundelse for socialdemokratiet for ikke at ville medvirke til dette forslags vedtagelse, da man altså tidligere har set bort fra, at bistandsloven er trådt i kraft, og er gået ind for at gennemføre nogle særrefusioner til kommunerne for at øge beskæftigelsen på hjemmehjælperområdet. Hvorfor vil man så lige nøjagtig ikke her på daginstitutionsområdet?

Det synes jeg ville være væsentligt at få belyst fra socialdemokratiets side. Er det, fordi hele daginstitutionsområdet er et mindre væsentligt område for socialdemokratiet? Er det, fordi man mener, at de klagepunkter, der har været fra lægelig side i en rapport om, hvad nedskæringerne har betydet, ikke er rigtige, at det går udmærket, på trods af at man bagefter har måttet gennemføre støttepædagogordninger? Eller hvad er det i det hele taget, man overvejer fra socialdemokratiets side? Jeg synes, det kunne være væsentligt at få nogle argumenter på dette område, bl. a. også få at vide, om det er overvejelser omkring de mere samfundsøkonomiske forhold, som gør sig gældende fra socialdemokratiets side, når det drejer sig om dette beskæftigelsesområde. Er det simpelt hen sådan, at nu, da vi er inde i en arbejdsløshedperiode, vil man begrænse frigørelsen af arbejdskraft til arbejdsmarkedet ved ikke at udvide daginstitutionskapaciteten? Er det sådan nogle samfundsøkonomiske overvejelser, man gør sig? Er det, fordi man fra socialdemokratiets side har indstillet sig på, at